

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar; uit angst voor de Joden hadden ze de deuren op slot gedaan. Jezus kwam in hun midden staan en zei: 'Vrede zij met jullie!' Na deze woorden toonde Hij hun zijn handen en zijn zij. De leerlingen waren blij omdat ze de Heer zagen. Nog eens zei Jezus: 'Vrede zij met jullie! Zoals de Vader Mij heeft uitgezonden, zo zend Ik jullie uit.' Na deze woorden blies hij over hen heen en zei: 'Ontvang de heilige Geest. Als jullie iemands zonden vergeven, dan zijn ze vergeven; vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven.'

Een van de twaalf, Tomas (dat is Didymus, 'tweeling'), was er niet bij toen Jezus kwam. Toen de andere leerlingen hem vertelden: 'Wij hebben de Heer gezien!' zei hij: 'Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven.'

Een week later waren de leerlingen weer bij elkaar en Tomas was er nu ook bij. Terwijl de deuren op slot zaten, kwam Jezus in hun midden staan. 'Vrede zij met jullie!' zei Hij, en daarna richtte Hij zich tot Tomas: 'Leg je vingers hier en kijk naar mijn handen, en leg je hand in mijn zij. Wees niet langer ongelovig, maar geloof.' Tomas antwoordde: 'Mijn Heer, mijn God!' Jezus zei tegen hem: 'Omdat je Me gezien hebt, geloof je. Gelukkig zijn zij die niet zien en toch geloven.'

Johannes 20, 19-29

Op de avond van die eerste dag van de week waren de leerlingen bij elkaar. Een week later waren de leerlingen weer bij elkaar. Toen het Johannesevangelie werd geschreven, was het blijkbaar al een goede gewoonte om op de eerste dag van de week samen te komen. Er staat niet wat de leerlingen van Jezus dan deden. Er wordt niet gesproken over breken en delen van Brood en Beker. Er staat gewoon dat ze *bij elkaar waren*. Ze zochten wellicht steun bij elkaar om met hun angst voor de Joden te kunnen omgaan. De nadruk ligt hier op de gemeenschap. *De eerste dag van de week was 'gemeenschapsdag'*.

In dat '*bij elkaar zijn*' vonden zij vrede. Achter de gesloten deuren vonden zij rust. Daar ontdekten zij dat de verrezen Jezus bij hen was. Hij had het beloofd: "*Waar twee of drie mensen in mijn naam samen zijn, ben Ik in hun midden.*" (Mt. 18, 20). '*Vrede zij met jullie!*' Dat was de boodschap én het gevolg van zijn nabijheid. Daar vonden ze ook hun zending: "*Als jullie iemands zonden vergeven, dan zijn ze vergeven; vergeven jullie ze niet, dan zijn ze niet vergeven.*" Het ging dan niet alleen om 'persoonlijke' zonden, maar ook om het feit dat zij en andere mensen als 'zondaars' werden beschouwd, omdat ze zich niet aan de regels en voorschriften van de Tora hielden. Ze zagen het als hun opdracht om elke mens in zijn/haar waardigheid te laten bestaan, zonder te oordelen of te veroordelen, zonder iemand als 'zondaar' te bestempelen. Daartoe voelden zij zich gesterkt door de heilige Geest.

Ook Tomas, die geplaagd werd door vragen en twijfels, kreeg de tijd om te groeien in geloven. '*Alleen als ik de wonden van de spijkers in zijn handen zie*

en met mijn vingers kan voelen, en als ik mijn hand in zijn zij kan leggen, zal ik het geloven.' Hij vroeg zich af of wat zijn vrienden vertelden geen inbeelding was of geen verlangen vanuit hun gemis. Was de verrezen Jezus wel die Jezus die gefolterd en gedood was? Hij kon de vinger op de wonde leggen en geloven in de verrijzenis.

In het *bij elkaar zijn op de eerste dag van de week* groeide het verrijzenisgeloof van de leerlingen. Bovendien werden ze op weg gezet om andere mensen te helpen om 'op te staan' uit alles wat hun leven moeilijk maakte. Dat is de betekenis en de rijkdom van een gemeenschap.

Vandaag de dag zijn er op de eerste dag van de week ook gesloten deuren. Mensen kunnen daar niet meer *bij elkaar zijn*. "Ze moeten maar naar een andere kerk gaan." Een gemeenschap groeit op basis van vertrouwen. Je kan een gemeenschap niet zo maar samenvoegen met een andere.

Hopelijk hebben 'dakloze' gelovigen de moed om niet op te geven. Ze kunnen inspiratie vinden bij de eerste christenen: '*Elke dag kwamen ze trouw en eensgezind samen in de tempel, braken het brood bij elkaar thuis en gebruikten hun maaltijden in een geest van eenvoud en vol vreugde.*' (Handelingen 2, 46)

Ze vinden voorbeelden bij jonge kerken, overal ter wereld. Mensen komen *bij elkaar op de eerste dag van de week* om samen te bidden. En af en toe komt een priester voor de eucharistie. Zo zijn jonge kerken bloeiende gemeenschappen geworden, vanuit hun geloof in de verrijzenis.

Open deuren zijn de toekomst voor de kerk.

Verrezen Jezus,
wij danken U
omdat Gij in ons midden zijt,
wanneer wij bij elkaar komen
in uw naam.

Help ons om ons thuis te voelen
in een gemeenschap,
waar we samen kunnen bidden
en luisteren naar uw Woord.

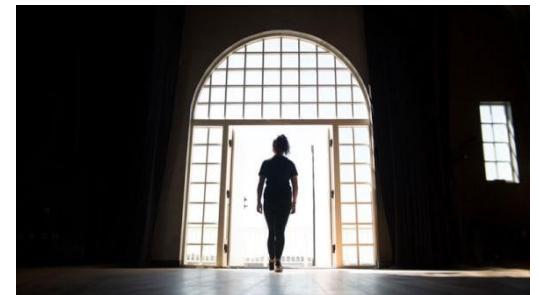
Verdrijf alle angst uit ons leven,
zodat wij kunnen open staan
voor de vrede
die Gij ons wenst en geeft.

Schenk ons uw Geest,
die ons met elkaar verbindt
in verzoening en vergeving,
zonder oordelen of veroordelen.

Verrezen Jezus,
moge de vrede die Gij ons geeft
bron zijn van vrede
in onze wereld.

Amen.

In het Licht van Gods Woord

De eerste dag van de week